

Казки на ніч

Дядько і ведмідь

Дядько і ведмідь

Сидить дядько на пеньку і їсть хліб. Іде ведмідь і питається:

— Дядьку, що ти їси?

— Хліб,— каже дядько.

— Дай-но я попробую.

Дав дядько йому кусок хліба, ведмідь покуштував і питає:

— А з чого ж той хліб робиться?

Дядько й став розказувать:

— Треба спочатку поле добре виорать і на зиму посіять зерна. Воно перезимує, весною проросте, а потім виколоситься, достигне, і треба буде вижати, в копи поскладати, додому звезти, змолотити, прочистити, поїхати до млина і змолоти. І буде тоді мука. А муку замісити, затопити в печі і пекти хліб.

Вислухав теє все ведмідь, почухав потилицю та й каже.

— О, то мені треба довго чекати. — Подумав трохи, а потім знов і каже до дядька:

— Давай ми обоє посіємо...

— А як будемо збирати?

— Що тобі, а що мені.

Дядько й каже:

— Мені вершки, а тобі корішки. Чи згодний?

— Добре,— згодився ведмідь.

От посіяли вони зерно, виростили і зібрали врожай. Забрав дядько собі вершки, а ведмедеві оддав корішки — солону. Побачив ведмідь, що його обдурено, та й каже.

— Е, я так не хочу. Сіймо щось друге. Чоловік радить:

— Посіємо ріпу... Вже тобі будуть вершки, а мені корішки.

Згодився ведмідь.

Настала пора збирати урожай. Забрав дядько собі ріпу — корішки, а ведмедеві дає вершки — листя.

Бачить ведмідь, що його знов обдурено, махнув спересердя лапою і поплівся до лісу.

З тих пір ведмідь ніколи вже не встрявав у спілку з дядьком.